

Donald Trump a reményt hozta el

2024 november 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A következ? év olyan globális változásokkal kecsegtet, amelyekre régóta várunk.

Donald Trump nagyarányú gy?zelmér?l még sokáig olvashatnak majd a magyar sajtóban, így lapunkban is. Aligha véletlen tehát, hogy ezúttal valamifajta elemzésbe kezdünk. Most ugyanis, hogy egy hét elteltével bizonyos

er?vonalak és okok már világosabbak, mint a választás el?tt, érdemes számbavenni a gy?zelemhez vezet? legf?bb okokat.

Els?ként azt, hogy az amerikai választópolgárok h?sége az alkotmányhoz valószín?leg er?sebb a globalista propagandára való hajlamuknál. Ennek azért lehetett tétje, mert az Egyesült Államok az elmúlt négy évben kétségkívül adminisztratív államként m?ködött.

A szövetségi ügynökségek munkatársai igyekeztek átvenni – de facto sokszor át is vették – az elnök alkotmányos jogköreit, valamint kisiklatták az amerikai demokráciát, mert állami döntéseket hoztak, holott erre semmiféle törvényi jogosultságuk nincs.

Az adminisztratív állam kiépítése természetesen már évtizedek óta zajlik, a demokraták mára minden létez? kulcspozícióba a saját embereiket igyekeztek beültetni. A politikai döntéshozatal nem is annyira a kongresszusban és a képvisel?házban, sokkal inkább különféle államigazgatási szervezetekben, ügynökségekben, nonprofit egyesületekben, bíróságokon, egyetemeken és a sajtóban zajlott – azokon a színtereken, ahol a Biden-adminisztráció er?sebbnek és legy?zhetetlennek hitte magát.

Trump mostani gy?zelme óriási csapás a vélelmezett liberális szupremáciára, a következ? négy évben ugyanis a republikánus elnök minden bizonnyal szétzúzza, de legalábbis megrendíti a fenti hatalmi monopóliumokat.

Ennek törvényi garanciája az volna, ha mind a szenátusban, mint a képvisel?házban republikánus többség lenne (e sorok írásakor még nincs hivatalos végeredmény), mert ebben az esetben az elnöki jogosítványokkal együtt példátlanul nagy er?höz jutnának az amerikai konzervatívok. A szavazópolgárok talán tudták, talán csak érezték, hogy az adminisztratív állam kiépülésével egyéni és közösségi jogaikat, szuverenitásukat soha nem tapasztalt veszély fenyegeti – mindenesetre az alkotmányt és a nemzeti szuverenitást, nem pedig a titkos szuperállamot választották.

Látványos vereséget szenvedtek a demokraták olyan életkori, nemi, etnikai csoportokban is, amelyeket papírforma szerint nyerniük kellett volna. Mi most csak beszéljünk a latin szavazókról és a „rozsdaövezet” lakóiról, két olyan közösségr?l, amelyeket Harrisnek feltétlenül meg kellett volna szólítania. El?zetesen, még Biden lemondatásakor egyáltalán nem t?nt reménytelen vállalkozásnak az sem, hogy a demokraták esetleg elhódítják Texast és Floridát. Ebben az esetben Harris nem függött volna olyan mértékben a csatatérállamoktól, hiszen az említett két állam elektorszáma igen magas, sokat hozott volna a konyhára.

A demokrata reményeket növelte, hogy 2020-ban Texasban Biden majdnem beérte Trumpot, Floridában pedig az er?s republikánus kormányzó ellenében is remélhettek valamit a demokraták a hurrikán okozta válsághelyzet miatt. Ehhez képest Trump végül nagy fölénnyel nyerte mindkét államot, els?sorban azért, mert a latin-amerikai származású texasiak, illetve a floridai kubaiak ahhoz eléggé nagycsaládosok, katolikusok és hagyománytisztel?k, hogy átlássanak Harris üres lózungjain. A „rozsdaövezetben” id?közben több csatatérállam is f?szerepet kapott. Itt végül az derült ki, hogy Trumpnak 2024-ben sokkal több a híve a fehér munkások között, mint Harrisnek. Összességében tehát kiderült, hogy sem a latin, sem a fehér munkások számára semmilyen érdemi ajánlatot nem tudtak tenni a demokraták, ez pedig végül halálos méregnek bizonyult Harrisék számára.

?szintén beszélni kell arról is, hogy Kamala Harris egyszer?en rossz jelölt volt. Az Egyesült Államokban alighanem egy kiváló adottságú, okos és ravasz n?t fognak majd els? ízben megválasztani, nem pedig a két lábon járó unalmas középszert. Harris továbbá nem fehér, hanem színes b?r? és indiai származású, a nagyvárosokon kívül ez sem mindenütt a legjobb ajánlólevél. Arról se feledkezzünk meg, hogy a politikailag évek óta impotens Joe Bident túl kés?n vették le a sakktábláról, Harrist pedig már nem lehetett felépíteni.

Éppen ezért konkrét terveket, jöv?képet és stratégiát sem vázolt, míg Trump semmi másról nem beszélt, csak ilyesmir?l.

Harris azonkívül a megtestesült washingtoni elitista, alelnökségér?l még a szakért?k sem tudtak két értelmes mondatot kibökni, miközben Trump továbbra is az amerikai álom megtestesít?je, aki ráadásul kellemes emlékeket hagyott hátra gazdaságilag prosperáló, békés elnöki id?szakáról.

Végezetül két fontos témát Harris alapszinten sem tudott kezelni: a bevándorlást és a munkahelyteremtést. Ezekben viszont Trump valóságos szakért?, 2016-os és mostani kampányát is jelent?s részben erre a két témára építette.

A demokrata bukás hátterében új elemként jelent meg, hogy a demokraták nem tudták önmagukat választási párttá szervezni. Olcsó hatásmechanizmusaik, gyér üzeneteik, ideológiai rögeszméjük miatt idejekorán beragadtak a saját kalitkájukba. A republikánusok azonban már a jelöltállítás idején eldöntötték egymás között, hogy Trump tényleges esélyese az elnökválasztásnak, így tényleges kihívója nem is maradt a politikai jobboldalon. Aki bírálta, megjegyzéseket tett rá, id?közben elhalkult, esetleg az alelnökének szeg?dött, vagyis a párt mai és leend? nagyágyúi is elfogadták személyét és politikáját.

Trump köré továbbá mozgalmat vontak az amerikai konzervatívok, és ha a mostani gy?zelem valamennyi tényez?jét megvizsgáljuk, ezt érezzük a leginkább dönt?nek. Hosszú éveken át egyben maradt a tábor, jelöl?gy?lésekre jártak, olvasták a jobboldali portálokat, élénk társasági életet éltek, jól mozgósítottak, eljutottak olyanokhoz, akiknek az életkörülményeit, problémáit a demokraták egyáltalán nem ismerték.

Az Orbán-kétharmadok és Donald Trump nagy visszatérése nem önmagából kifejl?dött csoda, valójában az összefogás és a hálózati építkezés remek példái.

A nyugati világ jobboldali pártjainak muszáj milliók számára vonzóvá tenni a szuverenista, nemzeti politikát, a jó hír pedig az, hogy ennek a módszertana világos és megvalósítható. Mostantól mindenki az Egyesült Államokat figyeli éber tekintettel, egészen biztos ugyanis, hogy 2025 olyan globális változásokkal kecsegtet, amelyekre régóta várunk. Szerencsére az álomból együtt sikerült kilépni, és Donald Trump második elnöksége az újrakezdés és a remény négy esztendeje lesz valamennyiünk számára.

Szentesi Zöldi László

www.magyarnemzet.hu

Ajánló